

## HOOFSTUK 3. DIE GEOPENDE DEUR : DIE OPENBARE VERGELDING

**Matteus 6:17,18.** *"Maar jy, as jy vas, salf jou hoof en was jou gesig, sodat jy nie die mense laat sien dat jy vas nie, maar jou Vader Wat in die verborge is: en jou Vader Wat in die verborge sien, sal jou in die openbaar vergelde."*

**Handelinge 4:13** *"Toe hulle die vrymoedigheid van Petrus Johannes sien ....het hulle hulle as metgeselle van Jesus herken."*

**Eksodus 34:29-35.** *"En toe Moses van die berg Sinai afgaan weet hy nie dat die vel van sy gesig blink, omdat hy met Hom gespreek het nie. En toe Aäron en al die kinders van Israel Moses sien, het die vel van sy gesig geblink! Daarom was hulle bevrees om naby hom te kom. Toe Moses klaar met hulle gespreek het, het hy 'n sluier oor sy gesig gesit."*

Die oorgang van die gemeenskap met God in die môre-uur na die omgang met ons medemense is dikwels moeilik. As ons God ontmoet het, verlang ons om die bewussyn van Sy teenwoordigheid te behou asook ons oorgawe aan Hom. Ons gaan uit na die ontbyttafel waar die atmosfeer, met ons eie huisgesin of huisgenote, skielik verander, en namate die teenwoordigheid van mense en van die sigbare dinge hulself laat geld, begin ons verloor wat ons gevind het. Menige jong Christen beleef die probleem van hoe om sy hart gevul te hou met dié dinge waaroor hy nie vrymoedigheid het om te praat nie of miskien nie die geleentheid daartoe het nie. Selfs in godsdienstige kringe is dit nie altyd maklik om vrye omgang met mekaar te hê oor die dinge wat die hoogste voordeel en genot sal verskaf nie, as gevolg van 'n gebrek aan erns of moed. Laat ons probeer verstaan hoe dat ons omgang met mense, in plaas van 'n hindernis, 'n hulpmiddel kan wees tot die instandhou van 'n lewe van gedurige gemeenskap met God.

Die lesse wat ons leer uit die verhaal van Moses met die sluier op sy gesig, wek vele gedagtes op. 'n Intieme en gedurige gemeenskap met God sal mettertyd sy uitwerking wys en homself openbaar voor mense. Moses het nie geweet dat sy gesig geblink het nie. Die lig van God wat uit ons skyn, sal onbewustelik wees en dit sal ons belewenis dat ons maar erdekruike is, verdiep (**1 Kor.2:3-4; 2 Kor.4**). Die besef van die teenwoordigheid van God in iemand mag dikwels ander mense met vrees vervul, of hulle ten minste in sy geselskap ongemaklik laat voel. Wanneer ander opmerk wat daar by hom sigbaar is, sal die ware gelowige verstaan wat dit beteken om 'n sluier op sy gesig te sit, en om deur nederigheid en liefde te bewys dat hy werklik net so 'n mens is soos dié wat rondom hom is. En tog, onder dit alles sal daar ook die bewys wees dat hy of sy 'n man of vrou van God is wat lewe in en onderhandelinge het met 'n onsigbare wêreld.

Dieselfde lesse word vir ons geleer deur wat die Here vir ons sê oor die praktyk van vas. Maak geen vertoning wanneer jy vas nie sodat die mense nie sien dat jy vas nie. Ontmoet hulle in die vreugde en vriendelikheid van God se sagmoedigheid, as 'n beminde en liefhebbende kind. **Reken op God wat jou in die verborge gesien het, om jou in die openbaar te vergelde, om jou genade te gee om in die omgang met mense jou gemeenskap met Hom te behou, en om hulle te laat weet dat Sy genade en lig op jou rus.**

Die verhaal van Petrus en Johannes bevestig dieselfde waarheid. Hulle was nie net metgeselle van Jesus solank Hy op aarde was nie, maar ook toe Hy na die hemel opgevaar het, en hulle het Sy Gees ontvang. Hulle het eenvoudig uitgelewe wat die Gees van Christus vir hulle geleer het. Selfs hul vyande kon aan hul vrymoedigheid sien dat hulle metgeselle van Jesus was.

Die seën van die gemeenskap met God kan maklik verloor word deur te diep in te gaan in gemeenskap met mense. Die gees van die binnekamer moet uitgedruk word in 'n *heilige versigtigheid* die hele dag deur. Ons weet nie in watter uur die vyand sal kom nie. Hierdie instandhou van die môre-uur kan behou word deur 'n stille selfbeheersing en deur nie vrye teuels aan jou natuurlike passies te gee nie. In 'n godsdienstige huisgesin is soms hulp gesoek deurdat elkeen aan die ontbyttafel 'n teks oor 'n vasgestelde onderwerp aanhaal sodat daardeur maklik geleentheid gegee word aan geestelike gesprekke.

Wanneer die blywende besef van God se teenwoordigheid en gemeenskap met Hom - "streef die hele dag na die vrees van die Here" - die doel van die môre-uur geword het, tesame met die diepste nederigheid en die mees liefdevolle omgang met dié wat om ons is, sal die genade gesoek en gevind word om in te gaan in die pligte van die dag met die onafgebroke instandhouding van die gemeenskap. Dit is 'n wonderlike ondervinding om in die binnekamer te gaan, die deur te sluit en die Vader in die verborge te ontmoet. Dit is nog wonderliker om die deur weer oop te maak en uit te gaan in die genot van daardie teenwoordigheid wat deur niks versteur kan word nie.

Sommige meen dat so 'n lewe nie noodsaaklik is nie; die spanning is te groot; 'n mens kan 'n goeie Christen wees daarsonder. Vir diegene wat daarna streef om een hoofdoel te hê, wat voel dat hulle opreg en in staat moet wees om 'n invloed uit te oefen op die kerk en die wêreld rondom hulle, en daarvoor moet hulle vol wees van God en Sy teenwoordigheid; diegene sal in alles ondergeskik wees aan die een vraag: Hoe om in die erdekruik (liggaam) die hemelse skat te dra, terwyl die krag van Christus die hele dag op ons rus.

*Gebed: "Here Jesus Christus, leer my om heeldag van U teenwoordigheid bewus te wees. Help my dat wanneer ek tussen ander mense is, ek steeds heeltyd van U bewus sal wees. Laat U teenwoordigheid my verhouding met mense bepaal."*